

TẬP 1

HỒI 2

Mê Cục

Lão tăng đó không đáp, chỉ dùng ánh mắt quan sát kỹ càng người ngợm hai đứa trẻ, không nén được bèn liếc nhìn Lâm Kinh Vũ lần nữa, thầm nhủ: "Tư chất tốt, chỉ có điều tính khí sao mà lại quá khích làm vậy?"

Lúc này Trương Tiểu Phàm bước lên một bước, nói: "Ê, lão là ai vậy? Làm sao mà chưa từng thấy lão nhỉ?"

Thôn Thảo Miếu ở gần Thanh Vân Môn, ở đây Đạo giáo là chính, ít thấy có Phật gia đệ tử, cho nên Trương Tiểu Phàm mới hỏi như vậy.

Lão tăng liếc nó, khước miệng lộ ra một vết cười, hỏi ngược lại: "Tiểu thí chủ, vừa rồi tính mạng sắp nguy, người chỉ cần nhận thua một câu là xong rồi, tại sao khăng khăng một mực như vậy? Nếu không có lão nạp ra tay, chỉ e người đã chết toi rồi!"

Trương Tiểu Phàm ngây người, trong bụng cảm thấy điều lão hòa thượng nói chẳng phải là không có lý, chỉ có điều đối với việc đã xảy ra, nó không nói ra được là sao lại như thế.

Lâm Kinh Vũ trợn mắt nhìn lão tăng, kéo tay Trương Tiểu Phàm bảo: "Tiểu Phàm, lão hòa thượng này kỳ quái lạ lùng, chúng ta đừng để ý đến lão nữa." Nói đoạn bèn kéo nó đi ra ngoài.

Mấy đứa trẻ cũng theo gót đi ra, rõ ràng xưa nay toàn làm theo lời Lâm Kinh Vũ.

Trương Tiểu Phàm cất bước một cách vô thức, đi mãi một đoạn, khi ra đến cửa miếu rồi, nó không nén được mới quay đầu nhìn lại bên trong, trời đã tối dần, chỉ thấy lờ mờ lão hòa thượng vẫn đứng đó, nhưng chẳng trông rõ nét mặt nữa rồi.

oOo

Đêm khuya.

Một tiếng sấm động, gió cuốn mây tàn, bên trời mây đen cuộn lên ngùn ngụt.

Mưa gió sắp tới, một cơn càn quét.

Lão tăng vẫn ở trong miếu cỏ, dả tọa trên mặt đất. Lão ngược mắt nhìn, núi Thanh Vân đằng xa chỉ còn là một vệt mờ lung.

Trận giông mới lớn làm sao!

Một lần chớp rạch ngang thình không, lóe lên ngôi miếu cỏ nhỏ nhoi lơ lửng trong gió, lúc ấy lão tăng đã ra đứng ở cửa, nét mặt nghiêm trang, ngược mắt nhìn trời, cặp lông mày cau rúm lại.

Trong cái thôn phía tây, không biết tự lúc nào đã dùn lên một đám khí đen, đậm đặc như mực, cuộn cuộn không ngừng. Lão tăng đứng ở miếu cỏ, nhìn trùng trùng vào đám khí đen đó.

Thốt nhiên, đám khí đen đó cuộn lại, lượn vòng lên, trườn thẳng ra phía ngoài thôn, hướng về phía ngôi miếu cỏ nhỏ. Tốc độ của nó cực nhanh, chớp mắt đã tới nơi.

Cặp mắt sắc của lão tăng liếc thấy trong đó kẹp một đĩa nhỏ, chính là Lâm Kinh Vũ đã gặp hồi ban ngày. Nét mặt lão chùng xuống, không chần chừ, cũng không nhìn thấy động tác thế nào, thân hình khô đét chớp một cái đã vọt lên, xuyên thẳng vào trong đám khí đen.

Trong vùng ảm đạm không gọi được tên, truyền đến một tiếng kêu khê kinh ngạc: "Ý?"

Mấy tiếng rên thảm, đám khí đen vụt ngừng lại, xoay vòng ngay trên miếu cỏ không đi.

Lão tăng kẹp Lâm Kinh Vũ bên sườn, chậm chậm hạ xuống, nhưng tấm cà sa đã bị xé một miếng sau lưng. Dưới ánh một tia sáng yếu ớt lóe lên, chỉ thấy Lâm Kinh Vũ hai mắt nhắm nghiền, hô hấp bình ổn, chỉ không biết là ngủ hay là đã ngất đi.

Lão tăng không đặt nó xuống, ngẩng đầu nhìn đám khí đen trong không trung, nói: "Các hạ đạo pháp cao thâm, tại sao lại ra tay với một đứa trẻ chưa biết gì, e rằng mất tư cách quá?"

Từ trong đám khí đen truyền lại một âm thanh khàn khàn: "Người là ai vậy, dám chõ mũi vào việc của ta?"

Lão tăng không đáp, mà nói: "Nơi này là chân núi Thanh Vân, nếu Thanh Vân Môn biết các hạ ở đây làm những điều càn rỡ, e rằng sau này các hạ không dễ xoay sở đâu."

Kẻ kia "phì" một tiếng, ngữ điệu khinh thường: "Thanh Vân Môn là cái thá gì, chỉ cây đồng người mà thôi. Lão lừa trọc khỏi nhiều lời nữa, biết điều thì mau mau giao thằng nhỏ đó cho ta."

Lão tăng chấp tay đáp: "A di đà phật, người xuất gia phải giữ lòng từ bi, lão nạp tuyệt không thể giương mắt nhìn đứa nhỏ này bị hại dưới độc thủ của người."

Kẻ kia giận dữ: "Giới cho lão tặc trọc đầu, người tự tìm lấy cái chết đấy."

Cùng với câu nói, từ trong đám khí đen vốn vẫn xoay tròn từ nãy tới giờ, một đạo dị quang đỏ sậm lóe ra, ụp xuống xung quanh ngôi miếu cỏ nhỏ nhoi, âm phong lồng lộng, quỷ khí ngập tràn.

"Độc Huyết Phiên!" Lão tăng nét mặt đột nhiên tức giận: "Nghịch chướng, người lại dám tu luyện cái loại tà vật táng tận lương tâm, họa hại nhân gian này à, hôm nay quyết không tha cho người."

Giọng khàn khàn đó bật lên tiếng cười lạnh lẽo, không đáp một lời, chỉ nghe thấy một tiếng hú u u, ánh sáng đỏ sậm ngập ngựa, luồng khí tanh thối tràn đầy, một tấm phướn đỏ dài hai trượng từ giữa trời chầm chậm căng lên.

Lúc ấy, tiếng quỷ khóc vẳng lên thê thảm, tựa như có vô số hồn ma bóng quế rên rỉ trong đêm, trong ấy còn âm ỉ có tiếng xương khô lách cách, nghe mà kinh hoàng.

"Lão tặc trọc đầu, chết này!" Người trong đám khí đen kêu lên một tiếng, chỉ thấy từ trên tấm phướn màu máu đó, đột nhiên thò ra một cái mặt quỷ nanh ác, có ba góc bốn con mắt, răng nhọn nanh dài, tiếng xương cốt va loạn "cộp, cộp, cộp, cộp", bốn con mắt trên cái mặt quỷ thành linh mở choàng, rống lên một tiếng, hóa thành một thực thể, từ trên tấm phướn xông ra, mang theo một mùi máu tanh xộc, lao vào lão tăng.

Lão tăng sắc mặt càng giận dữ, biết Độc Huyết Phiên uy lực cực lớn, trong khi tu luyện hẳn đã hại chết rất nhiều người vô tội. Muốn luyện thành uy lực như thế này, chắc là đã thu hết tinh huyết của trên ba trăm người.

Kẻ tà ác này thật là táng tận lương tâm!

Thấy con quỷ kia sắp ập xuống trước mắt, lão tăng vẫn không buông đứa nhỏ Lâm Kinh Vũ cấp bên sườn, chỉ dùng tay trái đang nắm tràng hạt bích ngọc, vạch lên trước mặt một vòng tròn, đơn thủ nắm thành dấu hiệu sư tử Phật môn, đầu ngón tay âm thầm phát xuất kim quang, nháy mắt đã dựng lên trước mặt một bánh xe thần sắc vàng, kim quang huy hoàng, cùng con quỷ kinh chống nhau giữa không trung.

"Cái trò vật này, cũng mang ra khoe..." chưa kịp thốt nốt từ "khoang", đột nhiên toàn thân lão chấn động, chỉ thấy bên tay phải, ở chỗ vẫn ôm đứa nhỏ Lâm Kinh Vũ, cổ

tay bị dị vật ngoạm vào một miếng, một cảm giác tê ngứa lập tức chạy dọc nửa mình, trước mắt tối sầm, bánh xe thần lập tức lung lay sắp đổ.

Chính vào lúc ấy, ở trước mặt con quỷ kia lại biến hóa kỳ dị, trên trán chính giữa bốn con mắt bên trái bên phải, "cộp, cộp" hai tiếng, lại mở ra một con mắt cực to đỏ máu, luồng gió tanh tươi nổi lên, uy thế càng nặng trĩu, chỉ nghe một tiếng quỷ gào, ánh sáng đỏ sậm màu máu nhấp nháy, con quỷ đánh nát vụn cái bánh xe thần sắc vàng, giáng mạnh vào ngực lão tăng.

Cả thân hình lão tăng bị giáng mạnh đến mức bay vọt lại đằng sau, Lâm Kinh Vũ bên sườn bị tuột xuống đất, trên đường vọt lên mấy tiếng buồn thảm rên rỉ, tựa như xương cốt đã gãy hết rồi. Chỉ thoáng chốc, tấm thân khô đét của lão bị bắn chặt lên tường miếu, "bùng" một tiếng, bụi đất mù mịt, cả bức tường đều sụp xuống.

"Ha ha ha ha ha..." người trong đám khí đen cười lên một tràng cuồng loạn, đắc ý vô cùng.

Lão tăng lấy bẫy đứng dậy, cổ họng mằn mằn, không nhịn được phún ra một ngụm máu nóng, nhuộm đỏ cả vật trước tấm cà sa. Lão thấy mắt nổ đom đóm, toàn thân đau đớn, mà cảm giác tê ngứa càng lúc càng thấm dần vào tim.

Lão gắng gượng trấn định tâm thần, liếc nhìn dưới đất Lâm Kinh Vũ vẫn đang hôn mê, lại thấy trong ngực áo của nó, dần dần thò ra một con rết sắc sỡ, to như bàn tay, lạ nhất là phần chót nó xò ra bảy tua, nhìn cứ như là bảy cái đuôi. Mà mỗi cái một màu khác nhau, rực rỡ đẹp đẽ, có điều trong sự đẹp đẽ đó lại chứa tới mấy phần ghê sợ.

"Rết bảy đuôi!" Lão tăng thốt lên, nghe như một tiếng rên rỉ.

Trên mặt lão đám khí đen càng lúc càng trĩu nặng, khoe miệng không ngừng ứa máu tươi, xem ra khó có thể gắng gượng được nữa, nhưng vẫn gồng mình không chịu ngã xuống.

Lão nhìn đám khí đen giữa trời, nói: "Người đem cái vật kỳ độc trên đời này nhồi vào người thằng bé, lại cố ý ẩn tàng thực lực, chờ đúng cơ hội là đả thương ta, người nhằm vào ta phải không?"

Người trong đám khí đen cười lạnh ha ha, nói: "Không sai, ta chính là nhằm vào con lừa trọc Phổ Trí người. Nếu không làm như vậy, thật không dễ đối phó với một thân tu hành của phật Thiên Âm Tự của người. Được rồi, hãy mau mau giao 'Phệ Huyết Châu' ra đây, ta sẽ đưa giải dược của rết bảy đuôi, tha chết cho người!" Phổ Trí cười thảm một tiếng, đáp: "Uổng cho chữ Trí trong cái tên của ta, chẳng ngờ người lại luyện được tà vật Độc Huyết Phiến, há lại không mưu tham chiếm đoạt Phệ Huyết Châu." Lão nghiêm sắc

mặt, quả quyết nói: "Đòi ta đem cái vật chí hung trong thế gian này cho người ư, đừng vọng tưởng nữa."

Người trong đám khí đen nổi giận: "Thế thì người hãy đi gặp Phật tổ người đi!"

Một lần sáng đỏ chớp lên, Độc Huyết Phiến trương gió, tiếng quỷ khóc rộ, rồi con quỷ to vật đó lại hiện ra, khẽ xoay trong không trung, xông vào Phổ Trí một lần nữa.

Phổ Trí hét to, y bào toàn thân không có gió mà căng phồng lên, thân hình vốn gầy nhỏ dường như lớn lên rất nhiều.

Phổ Trí lật tay, nắm viên tràng hạt tím sẫm vào trong, hai tay trái phải kết thành hình thủy bình, cặp mắt tròn tròn, cả thân hình trên dưới chỗ nào cũng ẩn chứa kim quang, niệm lần lần từng từ: "Án... Ma... Ni... Bát... Di... Hồng!"¹

Người trong đám khí đen lập tức tỏ vẻ chú trọng thêm mấy phần.

Phổ Trí vừa thốt xong chữ "Hồng", lập tức cả tràng hạt bích ngọc cùng phát ra ánh sáng rực rỡ.

Cùng lúc ấy, con quỷ của kẻ tà ác kia cũng đã xông đến trước mặt, mùi máu tanh xộc tới, nhưng vừa chạm vào ánh bích ngọc xanh nhạt, lập tức hóa thành vô hình, không tiến lên được nữa, cứ lửng khững giữa trời.

Tuy vậy, thân hình Phổ Trí cũng lại trúng một cơn run rẩy, con rết bảy đuôi là vật tuyệt độc trong thiên hạ, lão đã tu hành đến mấy trăm năm, vẫn còn khó chống đỡ. Chỉ có điều trên khuôn mặt vẫn lờn lờn đám khí đen của lão, lại lộ ra một nét cười, kèm theo nét run run..

"Oác!" Phổ Trí thét lớn như sấm nổ, tiếng động bốn bề, tràng hạt bích ngọc trước ngực thụ được phát lực, ánh sáng càng rực rỡ, thốt nhiên một viên vỡ 'rộp', hóa ra trong không trung một chữ 'Phật', đánh thẳng vào mặt con quỷ.

"Ồi... chà!" Con quỷ hét lên thảm thiết, bật lui lại mấy bước, ánh đỏ toàn thân vụt xẹp đi, rõ ràng là đã trúng thương.

Người trong đám khí đen giận dữ la: "Giỏi cho lão lừa trọc!"

Hắn còn đang chuẩn bị động thủ, có điều nói thì chậm mà diễn biến thì quá nhanh, trong phút chốc bảy tám hạt châu đều hóa ra chân ngôn nhà Phật đánh trúng con quỷ. Con quỷ kêu la không ngớt, liên tục né tránh, dáng điệu rất sợ hãi, khi bị hạt bích ngọc thứ chín đánh trúng, nó gào lên một tràng dài, năm con mắt nhất tề vỡ tóa, xương cốt lục cục, rầm một tiếng ngã vật ra đất, quần quai thêm một lúc thì cứng đờ bất động, dần dần hóa ra vũng máu, tanh thối kinh khủng.

Cùng lúc đó, Phổ Trí "ộc" một tiếng, lại phun ra một ngụm máu lớn, máu đã ngả màu đen xạm.

"A!" một tiếng lạnh lạnh truyền vào từ cửa miếu cỏ, giữa lúc hai đại cao nhân đang hồi đấu phép căng thẳng.

Phổ Trí và người trong đám khí đen kia đều thất kinh, làn khí đen trên trời rừng chuyển, Phổ Trí cũng nhìn theo về phía cửa miếu, trông thấy trong ánh sáng bên ngoài, thằng nhỏ Trương Tiểu Phàm không biết vì sao lại tới trước miếu cỏ, đứng ở cửa, mắt trơ miệng há đứng xem cảnh tượng kỳ dị này trong miếu.

Người trong đám khí đen lạnh lẽo hừ một tiếng, cũng không nhìn thấy động tác của hắn ra sao, chỉ thấy con rết bảy đuôi vẫn bò trên mình Lâm Kinh Vũ đột nhiên quẩy đuôi, chớp một cái, bay vù đến Trương Tiểu Phàm.

Phổ Trí dựng ngược cặp lông mày, tay phải chỉ ra, một viên bích ngọc bắn ngay đến. Con rết bảy đuôi lại như là thông linh, biết rõ lợi hại, không dám chống đỡ, quẩy đuôi một cái, rồi bật thẳng lên như cái cánh, lặn vào trong đám khí đen, không thấy tăm tích gì nữa.

Người trong đám khí đen u ám bảo: "Hừ hừ, quả không then là Tứ đại thần tăng của Thiên Âm Tự, trọng thương như vậy, vẫn có thể phá được 'Độc Huyết Thi Vương' của ta, nhưng người bị Thi Vương tấn công, lại trúng độc của rết bảy đuôi, còn gắng gượng được bao lâu nữa? Hay là ngoan ngoãn đem giao Phệ Huyết Châu ra đây cho ta!"

Phổ Trí lúc ấy đến khoe mắt cũng bắt đầu ứa máu đen, lão cười thảm, khàn giọng bảo: "Lão nạp coi như hôm nay táng mạng ở đây, nhưng trước tiên cũng phải trừ được yêu nhân người."

Lời nói vừa thốt, tất thấy những hạt bích ngọc trước mặt lão cùng sáng rực lên, người trong đám khí đen lập tức đề phòng. Hốt nhiên hấn rú lên, một vật nhang nháng thanh quang từ đằng sau lao tót vào đám khí đen, chính viên bích ngọc vừa bắn vào con rết bảy đuôi, bay ra quãng không một đoạn, được Phổ Trí âm thầm điều động, vòng đằng sau đám khí đen, thành linh đánh úp.

Chỉ nghe thấy trong đám khí đen một tiếng rống giận dữ, rõ ràng kẻ đó không kịp đề phòng, ầm ầm mấy tiếng 'bình, bình, bình', ánh xanh chớp chớp, đám khí đen tán loạn, cuối cùng tan loãng ra bốn phía, mất tăm mất dạng.

Từ giữa trời tà tà rớt xuống một người cao gầy, toàn thân từ trên xuống dưới bó chặt trong tấm hắc bào, nhìn không rõ dung mạo tuổi tác, chỉ có hai con mắt, hung quang lộ lộ, đằng sau hấn quần một thanh trường kiếm.

Phổ Trí thấp giọng hỏi: "Các hạ đạo hạnh như vậy, sao lại không dám gặp người?"

Hắc y nhân chớp cặp mắt lơ lửng hung quang, dữ tợn bảo: "Lừa trọc, hôm nay bắt người chết không có đất chôn!"

Nói đoạn, hắn lật tay rút soạt thanh trường kiếm sau lưng, chỉ thấy thanh kiếm trong như thu thủy, sáng mà không lóa mắt, kéo theo một làn sáng xanh nhàn nhạt. "Hảo kiếm!" Phổ Trí không kềm được thốt lên.

Hắc y nhân hừ khế, tay nắm kiếm quyết, chân đạp theo thất tinh, bước liên tục bảy bước, trường kiếm chớp chĩa lên trời, trong miệng lầm rầm niệm: "Cửu thiên huyền sát, hóa vi thần lôi. Hoàng hoàng thiên uy, dĩ kiếm dẫn chi!"

Chỉ trong khoảnh khắc, mây đen trên trời phút bỗng cuộn lên không ngừng, tiếng sấm ùng oàng, rì rào mây đen chớp lóe lia lịa, giữa đất trời một luồng sát khí, cuồng phong rộ lên.

"Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết!"

Sắc mặt Phổ Trí giữa lúc ấy trắng bệch như vôi, kèm theo là một mối kinh ngạc, một tia tuyệt vọng và một chút cuồng nhiệt không hiểu được.

Lão bỗng nhiên hét to: "Người chính là môn hạ Thanh Vân Môn!"

- o O o -

¹ Tác giả - chú thích:

Phổ Trí niệm Án, Ma, Ni, Bát, Di, Hồng, tức là Lục Tự Đại Minh Đà La Ni rất nổi tiếng, trong kinh điển Phật gia còn gọi là "Quan Âm Linh Cảm Chân Ngôn."

Trong Phật kinh có nói đây là một trong những chân ngôn chú nổi tiếng nhất của nhà Phật. Chân ngôn này thông thiên địa tạo hóa, ngâm lên có thể thoát được trần ai, gột rửa được tâm kính, đến được cõi cực lạc.

Nguyên văn tiếng Hán Quan Âm Linh Cảm Chân Ngôn: Án ma ni bát di hồng, ma hất nghê nha nập, tích đồ đặt ba đặt, tích đặt ta nập, vi đặt rị cát, tát nhi cang nhi tháp, bốc rị tất tháp cát, nập bồ ra nập, nập bốc rị, thu thập ban nập, nại ma lô kiết thuyết ra gia, tỏa ha.

Alex chú thêm:

Nguyên văn tiếng Phạn:

OM MANI PADME HÙM, MAHÀ JNÀNA, KETU SAVÀDA, KETU SÀNA, VIDHÀRIYA, SARVÀRTHA, PARISÀDHAYA, NÀPURNA, NÀPARI, UTTÀPANÀ, NAMAH LOKE'SVARÀYA, SVÀHÀ.

Nghĩa: OM MA NI BÁT MÊ HÙM là tính chất mẫu nhiệm của cây phướng Đại Trí. Hãy ngồi dưới cây phướng ấy, xa lìa mọi sự chấp giữ mà thành tựu trong khắp các cõi. Hãy luyện các căn cho thanh tịnh để thành tựu viên mãn các pháp và siêu việt tất cả. Con xin quy mệnh công đức nội chứng của Đức Thế Tự Tại. Nguyên cho con được thành tựu như Ngài.

Xuất Xứ: Kinh Trang Nghiêm Bảo Vương

Phật bảo Trừ Cái Chướng Bồ Tát rằng: Sáu chữ Đại Minh Đà La Ni này khó được gặp gỡ, nếu có người nào được sáu chữ Đại Minh Vương đây, thì người đó tham, sân, si, độc không thể nhiễm ô. Nếu đeo mang trì giữ nơi thân, người đó cũng không nhiễm trước bệnh ba độc. Chơn ngôn này vô lượng tương ứng, với các Như Lai mà còn khó biết, huống gì Bồ Tát làm thế nào biết được. Đây là chỗ bốn tâm vi diệu của Quán Tự Tại Bồ Tát.